

ازהרה לרבים מאיסור הכניסה להר הבית (רשימה ראשונה)

גזירות מלכות - הכנה להארה חדשה / הרב צבי ישראל טאו

- א. גזירת מלכות מבשרת הופעת הארה חדשה
- ב. גזירת פרעה - סילילת הדרך לגאות מצרים
- ג. גזירת שאול - סילילת הדרך למלכות בית דוד
- ד. גזירת המלכות הנוכחית

א. גזירת מלכות מבשרת הופעת הארה חדשה

הגמר באסכת שבת (שבת לג ב) מספרת על דין שהתנהל בין חכמי ישראל בעיצומו של הכיבוש הרומי בארץ ישראל. נושא הדיון היה היחס אל המלכות הרומאית. רבינו יהודה ברבי אלעאי שיבח את הרומנים על כך שהם תיקנו שווקים, גשרים ומרחצאות.

רבינו יוסי חבר לשток. לעומתם, רבינו שמעון בר יוחאי גינה אותם בחיריפות: "נענה רבבי שמעון בן יוחאי ואמר: כל מה שתיקנו לא תיקנו אלא לצורך עצמן. תיקנו שווקים להושיב בהם זונות, מרחצאות לעודן בהם עצמן, גשרים ליטול מהם מכיסים".

לאחר שהגיגו הדברים לידיות הרומים, הם הוציאו גור דין מוות כנגד רבינו שמעון: "אמרו: יהודה שעילה - יתעללה. יוסי ששתק - יגלה לציפור. שמעון שגינה - יחרג".

רבינו שמעון בר יוחאי עומד מול מלכות הרשעה הרומאית ומבטא בפה מלא את עמק האמת של נשמה ישראל, את עמק אמתה של תורה, וכטוצאה מכך המלכות גוזרת עליו גזירה - "שמעון יירוג". בעקבות זאת נאלץ רבינו שמעון להסתתר במערה עם בנו, רבבי אלעזר, במשך שלוש עשרה שנה. לבארה, גזירה זו מחסלת את כל יכולת השפעתו של רבינו שמעון בר יוחאי ואת כל תורהנו, כבר אין לו אפשרות להשפיע ועתידו נגורה. אך מה קורה בפועל? מתחילה סדר חדש לגמרי. דוקא הסתרות זו היא שגורמת לאור תורה חדש שיופיע בעולם. באותה שעה יש הופעה של תורה עליונה שעדיין לא הייתה בעולם, תורה שמכوها, בסופו של דבר, יבוא הניצחון על כל החושך שמכסה ארץ ("ספר הזוהר", הפורץ נתיבות חדשות, משים במודבר דרך, מסלה בעברה, והוא וכל תבואתו מוכן הוא לפתח פתחי גאולה, 'ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיו האי ספר הזוהר, יפקון מון גלוות ברוחמי'). אורות, אורות התהיה לנו [עמ' צא].

אננו פוגשים כאן עיקרון של סדרי ההנenga העילונית, הנוגעת לגורות מלכות. גזירת מלכות אינה דומה להלץ רגיל שמופעל כנגד עצת ד'. כאשר הלחץ מגיע לכל גזירה,

ازהרה לרבים

מאת רבינו הגדויל גאון ישראלי
סגן אבraham יצחק הכהן קוק שליט"א
ראש רבני ארץ ישראל

בשבוע
אתני היקרים הבאים לעיר קדרונו ירושלים ח' מאי מקרוב ומרחוק
השporו נא

מה איסור החמור של הכניסה למקום המקדש והר הבית

ר' יבגננוו בנכוו ונשא, וגוזר שריאל דיאנו בישועתו בבני"ז
במהרה בימינו בקרוב, אמן

איך - חמוץ תשס"ז
במנון, מון הרב אברהום פיזק אסון קוק זצ"ל פרעם אזהרה ימחאיסו החמור של כניסה למקום המקדש והר
הבית.

אחר מלחתה ששה וימיים, חמישים רבים, ביןיהם הרכבים הראשיים לשושאל שאר גוזל הוזר, וחוז על
האהזהה שלא להכנס בכל שחה הר הבית, ושוב הרבעות הראשיות והזרה על כל בשנה שלבל.
לונכז החזהה בימיינו, גוזר להוזר ולהזוז ששם דבר לא השתנה הआיסור החמור במנומו עומד בכל שחה
הר הבית.

ודר יאנו ישועתו בקרוב.

רב שלמה זלמן
הרואה לישראל
הראשון בפיו

רב אהרון יצחק קוק
הרואה לישראל
הראשון בפיו

רב יעקב דוד
סולובייצקי
הראשון לארץ

רב שלום גורן
ראש ישיבת שפת זeker

רב יוסף קארו
ראש ישיבת קארו

ישיבת
ערת כהנים
ר' שלום כהן

ביןתיים מאחריו הfragוד, למה שקרה למעלה. משה רבינו למטה נגע על כך שהוא אינו במדריגת האבות, ופתאום, אמרה הפוכה לגמרי:

"וְאֶרְאָ אֶל אַבְרָהָם אֵל יִצְחָק וְאֵל יַעֲקֹב בְּאֶל שְׂדֵי, וְשָׁמֵי ד' לֹא נָדַעַתִּי לְהַסֵּן" (שמות ז ג).

לهم נראהתי רק בשם שדי, אך מה שמכון לכם עתה, מה שכאן עומד להופיע, זה כבר בשם הויה". שם הוייה מצין סדר עליון יותר, הנגאה אחרת לגמרי. יציאת מצרים הייתה בשם הויה ומתן תורה היה אף הוא בשם הויה". עתה, בಗואלם של ישראל, עומד להופיע סדר חדש, סדר עולם שמתהפך מעל ליכולת השגחתם של האבות. ואז מגלה הקב"ה למשה תכנית מפורשת מאוד של גאולה:

"לֹכֶן אָמַרְתִּי לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל: אַנְּיָה ד' וְהֹזְאתִי אֶתְכֶם מִתְחַת סְבָلּוֹת מִצְרָים וְהַצְלָתִי אֶתְכֶם מִעֲבוֹדָתָם, וְגַאלְתִּי אֶתְכֶם בְּזָרוּעַ נָטוּיה וּבְשִׁפְטִים גְּדוּלִים. וְלַקְחָתִי אֶתְכֶם לִי לעם וְהִיִּתְּ לְכֶם לְאֲלֹהִים, וַיַּדְעָתֶם כִּי אַנְּיָה ד' אֱלֹהִיכֶם, הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מִתְחַת סְבָלּוֹת מִצְרָים. וְהַבָּאֵת אֶתְכֶם אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָשָׁאֵת אֶת יְדֵי לְתַת אֹתָהּ לְאַבְרָהָם לִיצָחָק וּלְיַעֲקֹב, וַנְתַתִּי אֹתָהּ לְכֶם מִוָּרֶשָׁה, אַנְּיָה ד'" (שם שם ז-ח).

כל סדר הגאולה בסキירה אחת ברורה, הכל עומד מוקן עד הסוף, מאל"ף ועד תי"ו. לאחר מכן חזר משה אל אהרן, הם ניגשים שוב אל פרעה, והסיפור נמשך. אבל מה היה בינתיים? הייתה ג'זירת מלכויות, אשר סגרה לכארה את כל הדלתות וביטלה את כל האופציות. כל מי שבבחן או את הדברים מבחינה פוליטית ומעשית ידע שעם ג'זירת הגויה נסתם הגולל, אפסו היסכויים, עם ישראל לא יצא לעולם, זה הסוף. אבל כשלעצמה זה הסוף, למעלה זו התחילה הכgi גדולה ועליזונה. כך זה עמוקים, כך זה בפניםיות.

ג. ג'זירת שאל – סלילת הדרך למלכויות בית דוד

donegal נספה היה בימי שאל המלך. לאחר שחטא שאל, הגיעו השעה להופעת מלכויות בית דוד. מלכויות שאל ומלכויות בית דוד נבדלות מבחינה מהותית, מלכויות דוד היא מלכויות אחרת לגמרי מלכויות שאל. מלכויות שאל הייתה מלכויות ארעית, מכשירה, אך לא זו המלכות שמנעה. צמחה בסופו של דבר מלכותו של המשיח. לעומת זאת, מלכויות בית דוד היא המלכות הקבועה והנצחית, היא המלכות, בה"א הידיעה.

שאל מושך את דוד, אולם שאל מסרב להשלים עם ההתקומות הזאת, ובשל כך רוח רעה מأت ד' מתחילה לבעת אותו (שםואל א, טז יד). כשהאדם אינו רוץ מה שהקב"ה רוצה, דעתו מתחילה להתרף עליו, הוא מתחיל להיות עצבני וידעתו נטרפת.

המודרגות הפנימיות רק מוסיפות והולכות. הופעת ג'זירת המלכות היא אינדייקציה לכך שמבינה רוחנית, באתבטי, כל התיקון כבר עומד הבן להופיע. החירות העליונה של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, המלכות העליונה, שהארה הולכת להופיע ולתקן את הכל, מופיעה. בזמן שבגלו הצל נהורס ועומד לחתמות ויש צרה גדולה, בסתר, בפנימיות, כבר הכל עומד מוכן.

ב. ג'זירת פרעה – סלילת הדרך לגאותל מצרים
הדוגמא הראשונה לעיקרון זה הייתה בזמן משה רבינו. משה נשלח אל פרעה כדי להוציא את בני ישראל ממצרים, אך דווקא לאחר שהחל בשילוחו, נעשה המצב עוד יותר גרוע, ויצאה ג'זירת מלכויות שהשבוע:

"וַיַּצְאֵ פרעה ביום הוהו את הנוגשים בעם ואת שוטרייו לאמר. לא תוסיפו לתת תנין לעם לבון הלבנים כתמול שלושים, הם ילכו וקוששו להם תנין" (שמות ה-ז).

בשיש ג'זירה על ישראל שלא יקבלו עוד קש ותבן, פירוש הדבר שזה מצב כללי. לא מדובר כאן באירוע נקודתי, באיזה שוטר עזין, אלא בפרעה עצמו, מלך. מעתה, הגברת השעבוד של ישראל נעשית ממשימה מלכתית, כל המערכות השלטוניות מתמסרות לה והכל פועל בכיוון אחד. לכוארה, כבר לא ניתן לעשות נגד זה דבר, ובמצב כזה, אין זה פלא שימוש מתרעם:

"וַיַּשְׁבַּט מֹשֶׁה אֶל ד' וַיֹּאמֶר: לִמְהַ רְעַתָּה לְעַם הַזֶּה, לִמְהַ זָה שְׁלַחְתָּנוּ וּמִמְּזֶה בָּאֵתִי אֶל פרעה לְדִבָּר בְּשֵׁמֶךְ הָרָע לְעַם הַזֶּה, וְהַצֵּל לֹא הָצַל אֶת עַמְּךָ" (שמות ה-ז).

משה טוען: הנה התחלנו בכמה צעדים שנעודו לקדם את הגאולה, פניו אל פרעה, ותראה למה זה גרם, המצב רק געשה יותר גרוע! אך הקב"ה מלין עליו וגוער בו:

"אמר לו הקדוש ברוך הוא: חבל על דאבדין ולא משתחווין הרוי כמו פעים נגליית על אברהם יצחק וייעקב באל שדי, ולא הרהרנו על מידותינו, ולא אמרו לי מה שמן... ואותה אמרתני לי מה שמן בתחילת, וכשחיו אתה אומר לי 'זה צל לא הצלת את עמך'." (סנהדרין קיא א. ראה גם רשי ע"ל שמות ז א).

גם את האבות ניסיתי, אך גם כשם התמודדו עם קשיים, הם לא התרעמו עלי, ואתה מתרעם? ואבות גדולים ממן!

כך מסתימית לה פרשת שמות, כשהבאופן גלי, ישנו חושך גמור. המצב רק געשה יותר גרוע, וכבר לא נותרה תקווה, "אבודה תקוותנו" (יחסוקאל לו יא)! ופתאום, בתחלת פרשת "וזדרא" – הפסקה של המאורעות למטה, והפנימית המבט למה שקרה

החושר הזה של גזירות המלכות המבטלת לכוארה את אפשרות הופעת מלכותו של דוד, מופיעעה כאן לידה חדשה, מופיע עדר חדש, הנהגה אלוקית חדשה, מדיניה חדשה. שוב נמצאנו למדים שכשיש גזירה למשה, זה סימן לבואו של עדר חדש, מופיעעה מדיניה הרבה יותר עליונה, שבשבילה צרייך שלמטה היה חושך, שהיה צימאון, שתהיה הרגשה של המשיך כך כבר אי אפשר. מי שאינו לו אמונה, מגיע מתוך כך לידי ייאוש, אך גם ליאוש הזה יש ערך, כי הוא מכשיר את הלבבות לקליטת האורה החדשה, על ידי זה שהוא מנקה את השטח' מכל המשוגים שקדמו לו, עד שנוצרת ציפיה פנימית גדולת מאד, צימאון, לאור הגדול שעומד הכן כבר להופיע (ראה הרתבה על כך בסוגיות ה"פליאות", "לאומנות עתני", חלק שני עמ' סג-עה). אור זה הוא הגורם הפנימי לגזירה זו ולכל החושך הזה, הכל בא על מנת להוציאו לפועל את האור הגדול.

ד. גזירת המלכות הנוכחית

אף עתה אנו רואים גזירת מלכות לעקוור התישבות בארץ ישראל, לעקוור יהודים מאדמתם, לעקוור חקלאות פורתת ולהפקיר את ארץ ישראל. כבר לא מדובר באובדן ערכיהם ציוניים בעולם, אין זו התנדחות פוליטית בלבד, אלא זו גזירת מלכות של עקריה. ולא סתם גזירה, אלא כזו שمبرוצעת במהלך דורסני, בצורה רומסת, במלא העוצמה המלכותית, עד שמי שמנסה להתנגד לכך נחשב בטול וUMBOTEL. עתה זו המשימה הלאומית, מידת ההיררכיות לה היא קובעת מי ייקודם וממי יידחיה, מי יהיה שותף במשוללה וכי לא. אך עליינו לדעת שכזו מגיע לידי גזירת מלכות, זה לא סתום וזה סימן לכך שדברים גדולים עומדים הcken להופיע. וזה חוק בסדרי הנהגה האלוקית, וזה סימן שהאור הגדל עומד מוכן לבלבות. בסדרי האתגליא הכל חנוק וסגור, נראה כאילו נסתם הכלול, כאילו אין תקוה. אולם דווקאפה צרייך להתרומות,פה צרייך להקשיב, כנראה שימושו גדול מאד עומד הcken לבלבות.

המסקנה מכל זה היא שצרייך לעבד, לעבוד ברוח, לעבוד באמונה, לעבד בקדושה, לעבד פנים אל פנים, ובכלל, להאמין בעם ישראל. להאמין באור הפומי שעומד הcken, והוא מוכן להופיע ולהאיר את כל החושך הזה. אנו עומדים עתה על פרשת דרכיהם, ולא לחינם נגוזה גזירה זו, אלא זה משומשכנראשה שלחץ הזה יוציא אל הפעול את מה שחייב לצאת אל הפעול, את כל האור הגדל ששוביל אותנו לשבל חדש ועליון, לסדר חדש. כל המבואה הקיימת בעקבות כך רק מכשירה את הלבבות לקליטת אורה זו. ודי' יראנו בישועתו, יראנו נפלאותיו.

הרבי צבי ישראל תאו

היות ושאל היה מלך, רדייפטו את דוד מנהלת בגורות מלכתיות, עד שזה מגיע לידי כך שהוא גוזר שדוד ימות. המשמעות של גזירת מלכות זו היא שכל המערכות, המשטרה, המשפט ושאר המנגנוןים המלכותיים, פועלים במלוא המרץ נגד דוד, שכן ככלם צרכייםקיימים את החלטתו של המלך. למלכות עצמה אדריה – "אי אמר מלכותא עקרנא טורי – עקרי טורי, ולא הדר בה" (בבא בתרא ג ב). לכוארה, זהו הסוף. איזו תקווה עוד יכולה להיות לדוד כשלוכות ישראל גוזרה עלייו מיתה, והוא נרדף על ידה באופן רשמי, באופן מלכותי? אך שוב אנו רואים שברגע שהוא מגיע לכל גזירה, מתחילה תפנית: דוד הולך לשמאלו. דוד הולך לשמאלו. הוא חזר אל המקדש. אמר הרבי זצ"ל שבידוק בשלב זה נולדה האידיאה של המקדש ("אמנם מצד המעשי התחלו בבניין בית-המקדש רק ביום שלמה, אבל האידיאה הנשגבת של בית-המקדש צפה ועלתה בראשונה ברמה"). / אמר ראייה עמ' 389 [הספר על הרוב ד"ר אביגדור שנפלך]. מתחדשת המלכות. דוד יושב עם שמואל בניוות ברמה, ונמסרתו להם חכמת בית המקדש, "הכל בכתב מיד ד' עלי השכל" (דברי הימים א, כח ט'), כל תבונת המקדש מופיעעה בנבואה לשماאל והוא מוסר ואת לדוד. בית המקדש הוא בוודאי מדיניה חדשה, ומדיניה זו קשורה בקשר הדוק לממלכותו של דוד, שכן דוד הוא שהcin את בית המקדש, וגם אם שלמה הוא שגמר ואת למעשה, אין זה משנה, שכן שלמה הוא המשיך של דוד. יש להתבונן בדבר: לא רק האידיאה של בית מקדש נולדה ברגע זה, אלא גם האידיאה של מלכות ישראל נולדה, ממשום של מלכות דוד בימי מקדש, קודם שנמסרה לו הנבואה על המקדש, וממלכוות דוד עם בית המקדש, אינה אותה מלכות. האידיאל העליון של מלכות בית דוד הוא דווקא המלכות שלאחר הופעת הנבואה על בית המקדש. מלכות בית דוד היא המלכות של המקדש, היא האידיאה הלאומית של האידיאה האלוקית, זו בחינה אחרת לגמרי של המלכות. זו מלכות שככל עניינה להאריך את אוֹר ד', להרבות קידוש ד', להביא לידי השראת השכינה בארץ ובבעלם. שלמה המלך בונה מעבר ישיר מאמרונו אל בית המקדש, כל מלכוות שבאה את כוחה מההשראת השכינה שבבית המקדש ("וַתִּרְאֶת מֶלֶךְ שָׁבָא אֶת כֹּחַ מֵהַשְׁרָאֵת הַשְׁכִּינָה שְׁבֵית הַמִּקְדֵּשׁ") שבא את כל חכמת שלמה, והבית אשר בנה. ומאלל שלחנו ומושב עבדיו... ועולהו אשר יעלה בית ד', ולא יהיה בה עוד רוח" / מלכים א, י-ה. "זעולטו אשר עלה בית ד' – דורך מבוא שהcin מביתו לבית המקדש, שהיה עולה בו לבית ד'" / רשות שם).

כל זה מתורחש בתוך החושך הזה שמכסה ארץ, דווקא לאחר שכל התקות נכובו, וכשלפי החשבון הרציוני והפשט מלכות בית דוד כבר לא תוכל להתקיים. דווקא מתוך